

Reizende Aarde School schrijfcirkel

De Heks en de Elf

© Gerwine Wuring, oktober 2012

Opgedragen aan Loeklouse, de rasmoeder aller heksen...

Daar zat ze dan, de heks, moe en versleten op haar krakkemikkige stoeltje in d'r tuintje. In de loop van de jaren waren haar botten uitgesleten, haar haren uitgedund en haar huid vel over been geworden. Herfst, diepe herfst zoals buiten in haar tuin nu.

Ooit, ja ooit was ze een schoonheid geweest. Zo'n prachtige ranke, slanke dame, lang, blond, sterk en fier. Voor niets en niemand bang. Tja dat was ver voordat ze een heks was geworden.

Gek hé, zo mijmerde ze voort in het zachte herfstzonnetje, dat je als je jong bent je echt niet kunt bedenken dat je ooit een heks gaat worden. Ja, natuurlijk ze had altijd wel geweten dat ze anders was dan anderen. Als jong meisje al 'wist' ze vaak de dingen. Weetjes, nieuwtjes waar van een ieder om haar heen zich afvroeg hoe ze dat nu weer kon weten, en dan hadden ze mekaar over en weer verwonderd aangekeken.

Onbegrepen had ze zich vaak gevoeld, niet van deze wereld soms, gemeden ook door mensen die het maar eng vonden dat...

Maar ach, nogmaals dit was alles lang, lang geleden. Ze kon zich niet eens meer goed herinneren hoe ze dan toch uiteindelijk heks was geworden. Of liever gezegd het haar duidelijk werd dat ze een heks was...!

Of toch? Ineens, zoals wel vaker op haar oude dag, lichte er een stukje van haar wereld op. Alsof het even weer allemaal heel helder en licht om haar heen werd, in de verder wat vertroebelde wereld van haar oude, wat vermoeide dag dagelijkse gangetje. En ze zag hoe ze ooit, nogmaals lang, heel lang geleden, ergens op een heideveld in het gras zat. Vraag haar niet hoe ze daar nu terecht gekomen was. Ze was er niet alleen, dat wist ze nog en ze waren in gesprek over iets dat haar toen sterk bezig hield.

En ineens als vanuit het niets was ze daar tevoorschijn gekomen uit het lange gras, een Elf! Ja heus een echte Élf. En niet zomaar een kleintje, zo'n lief lichtblauw gevleugeld bloemenwezentje. Nee werkelijk een knaap van een elf, ja letterlijk ook. Een soort geslachtloos wezen, jongen noch meisje, lang van stuk met een strakke groene broek, hoge laarzen en een blonde page kop, met een blauwig shirtje aan.

Ze was zich een hoedje geschrokken daar op die heide, dat daar op een paar meter afstand ineens zo'n wezen, zo'n grote Elf zich in het gesprek mengde. Oh ja natuurlijk ze wist wel van de elfen, had ze zelfs wel vaker eens gesproken. Of beter gezegd, zij spraken met haar, fluisterden haar boodschappen in over deze of gene of over de toekomst van het land, de bomen of wat er ook maar te weten moest zijn voor haar. Maar een elf zien, dat was toch weer een heel ander verhaal! Dit verhaal dus...

Ineens ging haar innerlijke licht weer uit. En waar ze daarnet nog glashelder voor de geest had, hoe ze daar op die heide zat en de elf zich aandiende, verviel ze ineens weer in haar oude vermoede, pijnlijke botten lichaam. Ze wist zich nog vaag te herinneren dat die elf een boodschap voor haar had. Een belangrijke boodschap zelfs, voor haar zelf. Daarom ook was

de elf aan haar verschenen, opdat ze het niet en nooit weer zou vergeten. Maar tja, wat was nu ook alweer die boodschap?

Ze schudde zachtjes kreunend haar hoofd, ze was van zichzelf niet anders gewend meer de laatste jaren. Haar geheugen liet haar steeds meer in de steek. Ze kon gelukkig nog net haar dag dagelijkse dingen doen. Al was dat ook met een traagheid van jewelste. Maar ja ze had toch alle tijd. Haar dagelijkse papje koken, dat kon ze nog net en gelukkig wist ze nog steeds op tijd daar de juiste kruiden in te gooien, zodat haar stramme lichaam en haar trage denken nog een beetje bij de tijd bleven. Hoewel ook dat ging ze, zeer tegen haar zin, steeds vaker vergeten. Zodat ze soms pas bij de laatste lepeltjes die ze uit haar grote papkom schraapte, nog net de juiste droge blaadjes uit haar kruidenpotjes wist toe te voegen.

Ergens zat daar de sleutel, het antwoord op de vraag wat die elf haar nu te zeggen had, realiseerde ze zich al mijmerend. De zinnen die de elf had uitgesproken. Iets over kruiden, ja even werd het weer helder. Het ging over de kruiden en het belang daarvan, en hoe zij daar zorg voor moest dragen, in haar eigen leven én in dat van de mensen om haar heen die haar dierbaar waren of naar haar toekwamen!

Ja, zoiets moest het zijn geweest... en ze zuchtte nog maar weer eens. Een zucht van vermoeidheid? Opluchting? Tevredenheid? Ze kon het niet meer zeggen, gewoon een zucht van een oude heks.